

Javier de la Rosa, aturat

Fabià Estapé opina que el mal de la desocupació espanyola no és comptar amb les xifres més elevades d'Europa, sinó la 'qualitat' dels parats.

Només ens faltava això: tots sabem que la taxa de desocupació d'Espanya és la més alta d'Europa. Les mesures de l'INEM o l'EPA (Enquesta de la Població Activa) presenten xifres que esborronen; van del 24,2% al 16 i escaig per cent. Totes molt altes, encara que la majoria d'economistes del país no es creguin unes xifres que, si fossin certes, portarien al pillatge dels supermercats. Però, si no sembla que les xifres siguin certes, tampoc no s'allunyen tant de la realitat.

El mal de la desocupació espanyola no és el de les xifres, sinó la *qualitat* dels parats. Mirin, aquí al Principat estem astorats perquè entre els parats figura un home ben conegut: Javier de la Rosa Martí. D'una manera poc diplomàtica l'han fet fora d'Ebro i de GrandTibidabo. Ara li queden poques coses, i les que li queden, les té embargades. Quines jugades té el dret hipotecari en aquest país del dret romà! Ara el senyor De la Rosa ha de resguardar les planes grogues de *La Vanguardia*.

No som res, creguin-me. Heus ací un magnat (l'últim dels magnats com diria Ernesto Ekaizer), que ha jugat amb calers d'altri, que va arruïnar el Banc Garriga Nogués —perdonat, no se sap per què, per Mario Conde—; l'home que va ser l'administrador dels diners de Kuwait, i que va sofrir, com pocs, l'atzagaiada de Saddam Hussein. Parlem de l'home que dormia al Villamagna, i que feia el recorregut de la Costa Brava amb el fabulós Blue Legend...

Ja saben que tot el castell de cartes edificat entorn de Port Aventura se n'ha anat en orris: si més no, respecte a l'ínclit De la Rosa Martí. I això que fa un parell de dies el vaig trobar dinant al Reno de Barcelona: la veritat és que ell i els seus acompanyants venien de renunciar els seus llocs de consellers de GrandTibidabo. Hi ha gent informada a Barcelona, que després de desfetes com la de la clínica Teknon, asseguren que Javier de la Rosa Martí està en la situació de pobre

parat: forma part de l'exèrcit industrial de reserva —com deia fa més d'un segle i mig el barbut Karl Marx.

Ara les coses són més suaus. Ja hem dit que Javier de la Rosa Martí pot buscar solucions a l'INEM o a l'EPA. Però, com que aquest país nostre és ple de malfiats, no falten els qui, arribats a aquest punt, asseguren que Javier de la Rosa Martí, sobretot quan es menjava els diners de Kio, va tenir l'habilitat, segurament heretada de son pare, de deixar fora de l'estat uns milers de milions de pessetes. Potser és així, i costa de veure Javier de la Rosa treballant de manera que el president Jordi Pujol i Soley torni a dir en públic que "De la Rosa és un empresari modèlic!" Ja ho deia el mariner del meu poble: no posis la mà per ningú, perquè són molts pocs els qui s'ho valen.

De moment tenim en Javier de la Rosa Martí entre els tres milions llargs d'aturats d'aquest país. Qui ho havia de dir.

Fabià Estapé

Aniversari enmig del 'dumping'

A quasi vint anys del final de la guerra del Vietnam, qui s'imaginava que l'internacionalisme acabaria en lumpenització? Ho explica Llibert Ferri.

La publicació recent de reportatges-recordatori sobre la matança perpetrada per les forces nord-americanes al poble de Mi Lai anticipava el *revival* que es prepara amb motiu dels vint anys de la fi de la guerra del Vietnam. Entre final d'abril i començament de maig hi haurà una allau d'imatges del guerriller assassinat d'un tret al cap al mig del carrer; d'helicòpters nord-americanes evacuant desesperadament el terrat de l'ambaixada i també, segurament, seqüències de tota la filmografia sobre el tema: des del "Caçador" al "Full metal jacket" passant per tota la barroeria dels "Rambo" i dels "xinesets" dolents i sanguinaris, vençuts per la revenja dels "nous" ameri-

cans reaganians, forceguts, moderns i mediàtics.

Els vint anys de l'entrada de les tropes del Vietcong a Saigon seran amanits, també, amb un grapat de símbols d'aquella època que han caigut o que experimenten una inquietant metamorfosi. El Che, els pòsters del qual compartien habitualment l'envà amb els de Ho Chi Minh, resulta ara que tenia afeccions de *play boy* i alguna inclinació xenòfoba, si ens hem de creure les noves versions.

El Moviment de Països No-Alineats ja no existeix i un dels seus padrins, Iugoslàvia, es dessagna en una guerra interètnica i tribal promoguda pels hereus d'aquells internacionalistes, ara associats al feixisme.

Les grans potències "mare" no són ni l'ombra del que eren: la Xina en plena transició al capitalisme més salvatge i l'espai de l'URSS ocupat per una Rússia "mafiosada" que encara no ha tocat fons.

I, enmig de la catàstrofe ideològica, el drama dels homes i de les dones que van creure en aquell internacionalisme. Almenys 40.000 vietnamites es troben amenaçats de ser expulsats d'Alemanya. La majoria han estat "heretats" de l'ex-RDA on van anar a parar fa vint-i-cinc anys o trenta per viure allò que la retòrica oficial qualificava d'excitant i solidària convivència internacionalista entre ciutadans del socialisme real. El COMECON i els organismes culturals es van encarregar de

canalitzar aquella migració que ara ocasiona un dels problemes de delinqüència –i de retruc, de xenofòbia– que viu l'Alemanya unificada: gairebé 15.000 d'aquells vietnamites arribats del règim comunista són implicats en sumaris judicials per diversos delictes.

La caiguda del mur va posar els vietnamites en el dilema de quedar-se o de tornar-se'n i gairebé tots van triar de quedar-se per viure millor sota el capitalisme,

sense tenir en compte que el seu destí no era la ciutadania sinó la lumpenització, la marginalitat. Als més afortunats, sempre els ha quedat l'opció de la venda ambulants, com els vietnamites de Praga, que controlen pràcticament el mercat de l'audiovisual o la informàtica pirata. Els de Moscou, de vietnamites, ja hi van ser "convidats" pel Govern de Ieltsin quan es va ensorrar la URSS. A més, el règim de Vietnam els va donar l'últimatum: o tor-

naven o, si hi trigaven gaire, si gosaven involucrar-se en el nou capitalisme de quioscos que esclatava a Moscou, serien declarats traïdors a la pàtria i còmplices de l'imperialisme. Negres, asiàtics i llatinoamericans apareixen ara com els últims vestigis d'una "civilització" que va voler fer del Vietnam el gran mite internacionalista modern. Foscor o grogor de pell i aires caribencs enmig d'un paisatge de quioscos, xips i *dumping* generalitzat. **Llibert Ferri**

Mobilització per la llengua

Només demandes cíviques i dels partits de l'oposició faran, a parer d'Antoni Mas, canviar l'orientació de la normalització lingüística del PP a les Illes.

Fa poques setmanes, tres mil estudiants d'ensenyament mitjà (BUP i FP) omplien els carrers de Palma en una manifestació convocada pel BEI. Demanaven més ensenyament en català, protestaven contra l'ordre del Govern Balear que deixa a l'arbitri dels mateixos centres escolars la decisió d'avançar o no en el compliment dels objectius que marca la Llei de normalització lingüística, i proposaven un acord sobre mínims, més que raonable i assumible per tothom, d'arribar en cinc anys a un mínim del 50% d'assignatures en català a tots els centres educatius de les Balears. Uns mínims indiscutibles que el Govern Balear i el partit que li dona suport, el PP, no pensen promoure de cap de les maneres perquè per a ells, ja està bé com està. Només una forta reacció i demanda popular els farà canviar l'orientació, i així ho entengueren els estudiants de Mallorca.

El PP balear aplica la mateixa política que el PP estatal basada en el liberalisme a ultrança. Que guanyi el més fort, i ja sabem quina llengua és la més forta, quina disposa de tots els avantatges. Mentrestant, el Govern Balear obvia a l'Estatut d'Autonomia i a la Llei de Normalització Lingüística, que fixen que la normalització del català "serà un objectiu dels poders públics de la Comunitat Autònoma",

Manifestació contra l'ordre. 3.000 persones convocades pel BEI.

basat en un principi de discriminació positiva. Ben al contrari, l'ordre que regula l'ensenyament en català en realitat el desregula, en liberalitza l'ensenyament, en poques paraules: "qui vulgui que ho faci i qui no ho vulgui que no ho faci". Cal fer esment que aquesta és la primera disposició del Govern Balear que trenca deliberadament el consens entre les diverses forces polítiques. Fins ara se cercava el consens i s'aprovaven normatives ben avançades i ben positives: tanmateix no s'havien d'aplicar! Però ara, pel que sembla, som en un altre moment històric, i la indiferència eutanàsica del PP contra el català està pujant de to a les Balears.

Així, davant la protesta unànime dels agents socials i polítics de les Balears (ex-

ceptuant un trànsfuga i Aina Moll com a coordinadora d'una Campanya de Normalització Lingüística dependent del Govern), la resposta del conseller Rotger ha estat dir "imposició" no, que cadascú trïi "a la carta". Quina sorpresa no deu haver tengut quan els estudiants surten al carrer i diuen "en volem més"!

Que una crida feta pel BEI obtengués un ressò tan important, no només pel que fa a la massiva participació d'estudiants, sinó també per l'enorme impacte informatiu –primera plana dels diaris més importants de l'illa–, hauria d'ésser un toc d'atenció per als poders públics de les Balears, a qui no ha importat fins ara ni poc ni gens salvar la llengua.

Recordem que l'Obra Cultural Balear encapçalà, dins el darrer trimestre de 1994, una protesta contundent contra aquesta Ordre, que culminà amb un acte informatiu i de denúncia a un Teatre Principal estibat (acte convocat per quaranta entitats) i amb un recurs davant els tribunals interposat per la federació d'APA de Mallorca, pel Moviment de Renovació Pedagògica de Menorca, els ensenyants (STEL, CCOO; UGT), l'Institut d'Estudis Eivissencs i la mateixa OCB. Excepte el PP, s'oposen a l'Ordre tots els partits polítics, com són el PSOE, el PSM, EU, els Verds, ERC... cosa que donà com a resul-